

— Тебе, мамо, не те ли е страхъ? питаше той майка си, като се допрѣ пакъ до нея.

Майка му го хвана за ржчицитѣ и се замисли.

Ето на, си мислѣше тя, колко го е наплашила баба Дена. По напрѣдъ Стоянчо ходѣше и до пжтнитѣ врата самичкѣ, а сега се бой и прагътъ да прѣскочи. Въ расстояние на единъ часъ, тя го направила страхливко. А какво би станало отъ него, ако азъ, както другитѣ майки, го подирвахъ само вечеръ? Съ какви лъжи не би се напълнила малката му главица? Колко лоши нѣща би научилъ, които никога не трѣбва да знае? . . .

IV.

Юнакъ съмъ, юнакъ.

— Кажи, бе мамо, тебе не те ли е страхъ? захвана пакъ Стоянчо. Него го бѣше срамъ да каже, че го е страхъ.

— А нима ти се боишъ? извика зачудено майка му. Азъ тѣ мислѣхъ за юнакъ . . . но не, мойто момче пакъ е юнакъ; нали си юнакъ, Стоянчо?

— Юнакъ съмъ, отговори Стоянчо. Не ме е страхъ. Той погледна сабличката си и послѣ продължи:

— Но да ми дадешъ сабличката по нѣма да ме е страхъ.

Буля Иваница засмѣно цѣлуна Стоянча по бѣлото челце и стана та му даде сабличката.

— Вземи я, мѣ каза тя, и не се бой отъ нищо.

Стоянчо грабна сабличката и се затири по салона. По стжпалата той прѣдпазливо почна да слиза, като се подпираше съ лѣвата си ржчица о стѣната, а съ дѣсната силно стискаше сабличката.

На послѣдното стжпало той се позапрѣ малко и вдигна чернитѣ си очички съ намѣрение да види